

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6Csp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720202055
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2020:5720202055.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín, sudkyňou JUDr. Janou Veselou, v spore žalobkyne: A., nar. XX.XX.XXXX., bytom XXX XX T. XXX/XX, zast.: Občianske združenie OSPO Martin, so sídlom 036 01 Martin, J. Š. Šikuru 4850/1, IČO:52 354 237, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom 829 90 Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a o zaplatenie 864,23 eur, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 28,49 eur **z a s t a v u j e .**

II. Súd **u r č u j e**, že úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere „F.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 14.01.2012 medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov.

III. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyni sumu 585,12 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a .**

V. Žalobkyňa **m á** voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 35,4 %.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa dňa 20.05.2020 podala na Okresnom súde Martin žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhala určenia, že úver registračné číslo zmluvy o spotrebiteľskom úvere F. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 14.01.2012 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň sa domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy z uvedenej zmluvy vo výške 864,23 eur.

Žalobu odôvodnila tým, že so žalovanou uzavrela spotrebiteľskú zmluvu s registračným číslom XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 01.04.2012, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý úver vo výške 1.450,- eur. Reálne mohla žalobkyňa čerpať reálne poskytnutú sumu len vo výške 1.417,- eur. O 33,- eur menej. Podľa zmluvy je poplatok za poskytnutie úveru vo výške 33,- eur. 1450 mínus 33 = 1417. V danej veci je žalobkyňa spotrebiteľka. Peniaze boli použité pre vlastnú potrebu, nie na podnikanie. Predmetná zmluva je spotrebiteľská, aj úver je spotrebiteľský. Predmetná zmluva s reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 01.04.2012 neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. o úveroch a to: 1 - výška úveru (reálne poskytnutá), 2 - celková čiastka na zaplatenie (skutočná výška), 3 - všetky predpoklady pre výpočet RPMN uvedenej v zmluve (matematický výpočet). Výška úveru musí byť v spotrebiteľskej zmluve konkretizovaná. Ak žalobkyňa ako spotrebiteľka (slabšia strana) mohla čerpať poskytnutú sumu len vo výške 1.417,- eur, tak táto suma mala byť uvedená v zmluve ako výška úveru 1.417,- eur a nie 1.450,- eur. Žalobkyňa v žalobe citovala rozsudok Krajského súdu

Prešov č. konania 3Co/100/2019 zo dňa 05.11.2019 s tým, že neho jasne vyplýva, že "neuvedením, resp. nesprávnym uvedením celkovej výšky úveru a RPMN sa takýto úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatku. Celková výška (čerpania) úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje za náhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi vyplatené (pozri rozsudok Súdneho dvora C-377/14). Uvedené má potom vplyv na všetky relevantné údaje v zmluve - na RPMN, výšku splátky a iné. Z uvedeného dôvodu potom i ostatné náležitosti uvedené v zmluve nemôžu byť vypočítané správne, pretože žalobca ako dodávateľ vypočítal všetky ostatné relevantné údaje nie zo sumy reálne poskytnutej, t.j. 3.104,- eur, ale zo sumy 3.200,- eur. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že ak žalovaný na základe zmluvy o úvere reálne čerpal sumu 3.104,- eur (žalovanému bol automaticky stiahnutý poplatok 96,- eur), pričom v zmluve je uvedený údaj 3.200,- eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Takáto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Odvolací súd dodáva, že vzhľadom na vyslovenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávneho uvedenia sumy skutočne poskytnutého úveru, už len uvedená skutočnosť stačí na konštatovanie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, a preto nebolo potrebné zaoberať sa inými dôvodmi prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru." Žalobkyňa ďalej v žalobe citovala z rozsudku Krajského súdu Žilina č.k. 5Co/325/2016 zo dňa 20.12.2016: "okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že úverová spotrebiteľská zmluva č. XXX/XXXX zo dňa 20.05.2013 je neplatným právny úkonom v celom rozsahu. Zároveň určil, že zmluva o zriadení záložného práva č. XXX/XXXX zo dňa 20.05.2013 je neplatným právny úkonom v celom rozsahu. Žalobcovia dostali na účet menej eur ako bola v zmluve uvedená výška úveru. Žalovaný si nesmie pred reálnym odovzdaním pôžičky sám vopred strhnúť poplatky, tak ako tomu bolo v tomto prípade. V časti poplatkov preto nemožno konštatovať reálne odovzдание pôžičky žalobkyni. Až po splnení tejto zákonnej povinnosti, zákonnej podmienky má žalovaný právo žiadať od žalobkyne vrátenie pôžičky. Nie je splnená ani ďalšia podstatná náležitosť zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. - nie je určitým spôsobom dohodnutá výška pôžičky. Takéto dohodnutie výšky pôžičky nemožno vyhodnotiť ako určité a platné dojednanie výšky pôžičky v nadväznosti na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takéto dojednanie výšky pôžičky umožňuje žalovanému poskytnúť akúkoľvek pôžičku a pre žalobkyňu spôsobuje právnu neistotu čo do výšky pôžičky. Napriek tomu nemožno považovať uvedenú úverovú spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z. z., pretože úverová spotrebiteľská zmluva neobsahuje ani podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, ani podstatné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z. z., aby súd mohol konštatovať, že bola platne uzavretá úverová spotrebiteľská zmluva na konkrétnu výšku, ktorá žalobkyni aj reálne bola odovzdaná a konštatovať, že bola dohodnutá konkrétna výška splátky, konkrétna lehota splatnosti. Neexistencia podstatných náležitostí zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. súd vyhodnotil ako rozpor s kogentným ustanovením zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka a určil úverovú spotrebiteľskú zmluvu č. XXX/XXXX zo dňa 20.05.2013 za neplatnú v celom rozsahu. Rovnako sa odvolací súd stotožnil aj zo záverom súdu prvej inštancie pri posúdení zmluvy o úvere ako osobitného druhu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 OZ. Pričom samotná zmluva o úvere neobsahovala podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke, resp. náležitosti boli dojednané neurčitým a v nadväznosti na § 37 ods. 1 OZ neplatným spôsobom. Žalobkyňa ďalej v žalobe poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012, v ktorom sa uvádza, že "napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorená dňa 27.04.2009 medzi žalobkyňami v I. a 2. rade a žalovaným je neplatná. Uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyniam v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 636,70 eur, na adresu právneho zástupcu, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyne dostali na účet menej eur ako bola v zmluve uvedená výška úveru. Odvolací súd dáva do pozornosti Rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. AZ 17 U 192/2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Aj keby sa pripustil takýto vedľajší predmet plnenia, odvolací súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej zodpovedá poplatok za vedľajšie plnenie, ktoré si spotrebiteľ neobjednal a ktoré slúži výlučne v prospech dodávateľa. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi

účtovaný poplatok, bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Aj z tohto dôvodu je zmluvná podmienka stanovujúca povinnosť platiť poplatok za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru neprijateľná a voči spotrebiteľom neúčinná. Súd doplnil, že zmluvná podmienka, je neprijateľná aj z dôvodu, že nie je pre spotrebiteľa jasná a zrozumiteľná. Celková čiastka na zaplatenie podľa zmluvy je 3.023,72 eur. Mesačná splátka podľa zmluvy s poistením je 24,58 eur. Celkový počet splátok je 120 (lehotá splatnosti 120 mesiacov). $120 \times 24,58 = 2.949,60$ Podľa matematického výpočtu je celková čiastka na zaplatenie vo výške 2.949,60 eur.” Žalobkyňa v žalobe ďalej ešte citovala z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 13Co/180/2018 zo dňa 24.05.2019: “ pre správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo postačujúce, ak súd prvej inštancie zistil, že v predmetnej zmluve o úvere chýbala čo i len jedna z obligatórnych náležitostí vymenovaných v § 9 zák. č. 129/2010 Z. z. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v § 9 zák. č. 129/2010 Z. z. na to, aby úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preto, ak vzhľadom na vyššie uvedené bolo zistené, že zmluva o úvere neobsahuje správne uvedenú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, treba považovať takýto úver za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN. Medzi všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN patrí matematický výpočet (vzorec ako žalovaný došiel k uvedenej RPMN v zmluve). V predmetnej zmluve sa matematický výpočet (vzorec) nenachádza. Žalobkyňa dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu Prešov č. konania 1Co/87/2019 zo dňa 25.02.2020, z ktorého vyplýva, že: Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Neurčitosť niektorej z náležitostí v spotrebiteľskej zmluve má ten istý účinok ako keby zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala.” Napokon žalobkyňa v žalobe poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17Co/914/2015 zo dňa 22.03.2017, v ktorom sa uvádza, že “neurčitosť niektorej z náležitostí má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je dosiahnuť pravdivé informácie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase poskytnutia zmluvy.” Žalobkyňa v žalobe ďalej uviedla, že spotrebiteľská zmluva je vadná zo zákona. Spotrebiteľská zmluva musí byť jasná, zrozumiteľná a určitá. Žalobkyňa nepozná slovo priemerný spotrebiteľ. Neznalosť zákona v prvom rade platí pre banku. Spotrebiteľské zmluvy musia obsahovať zákonom vyžadované náležitosti a nesmú obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky (Občiansky zákonník, Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).” Podľa § 11 ods. 1 zákona 129/2010 Z. z. o úveroch je nutné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Reálne poskytnutá suma je 1.417,- eur. Žalobkyňa zaplatila celkovo sumu vo výške 2.252,74 eur (suma bez splátok január až jún 2014 - nie sú zdokladované. $2.252,74 \text{ mínus } 1.417 = 835,74$. Žalobkyňa žiada bezdôvodné obohatenie - zaplatené splátky 3 roky dozadu od podanej žaloby. Ide o sumu vo výške 864,23 eur od 31.5.2017 až po podanú žalobu. Bezdôvodné obohatenie: 864,23 eur (§ 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Žalobkyňa sa dňa 09.05.2020 dozvedela od K., že predmetný úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov a že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. K. bol dňa 09.05.2020 na návšteve. Žalobkyňa spíňa dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu aj trojročnú objektívnu premlčaciu dobu (§107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Zo strany žalobkyne existuje možnosť mimosúdneho urovnania sporu.

Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 11.06.2020, v ktorom uviedla, že so žalobkyňou uzavrela dňa 14.01.2012 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „F.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej ako „zmluva o úvere“). Žalobkyňa v podanej žalobe konštatuje nesprávne uvedenú výšku poskytnutého úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Tvrdenie žalobkyne, kedy sa odvoláva na nesprávne uvedenie tejto náležitosti z dôvodu zaúčtovania poplatku za poskytnutie žalovaná nepovažuje za správne. Žalobkyni bola na ňou zadaný účet prevedená suma vo výške 1.450,- eur, čo preukazuje priložený prehľad transakcií. Je pravda, že žalovanej bol účtovaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 33,- eur, avšak išlo o dodatočný náklad, čo bolo zohľadnené aj pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o tom, že zmluva o úvere musí obsahovať aj matematický vzorec použitý na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, žalovaná poukazuje na znenie zákona o spotrebiteľských úveroch kde sa táto požiadavka nikde nenachádza. Zákon hovorí výlučne o tom, že zmluva musí obsahovať všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (teda údajov vstupujúcich do výpočtu), čo bez pochybností obsahuje čl. 3. ktorý hovorí, že ročná percentuálna miera nákladov je vypočítaná z nasledujúcich údajov: výška úveru 1.450,- eur, výška mesačných splátok 24,58 eur, z toho mesačná splátka poisťného 2,15 eur, ktoré sa z dôvodu jeho fakultatívnosti do výpočtu RPMN nezapočítava, počet splátok 120, výška úrokovej sadzby 13,9 %, výška poplatku za poskytnutie 33,- eur, výška mesačne účtovaného poplatku za vedenie úverového účtu 2,50 eur. Úlohou predpokladov pre výpočet RPMN je určiť zložky, ktoré majú byť zahrnuté v celkových nákladoch spojených s úverom a zohľadnené pri výpočte RPMN a tiež zabezpečiť, aby bola RPMN počítaná konzistentne v záujme lepšej porovnateľnosti jednotlivých ponúk. Dosadením týchto údajov do vzorca, resp. verejne dostupných tabuliek na prepočet RPMN sa dostane v zmluve uvedená výška RPMN 18,78 %. Žalovaná má za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je v zmluve o úvere bez pochybností prítomná, pričom je tento údaj uvedený správne. V tejto súvislosti žalovaná uvádza, že poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere je v tomto prípade fakultatívne, t.j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia. Fakultatívnosť poistenia pritom pri zmluve o úvere pritom vyplýva z časti Zmluvy o úvere „Pristúpenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať F.“ kde je jednoznačne uvedené, že dlžník poistenie požaduje. Obdobne to vyplýva z formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde sa v časti 3 výslovne uvádza, že na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nevyžaduje poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru alebo inej doplnkovej služby a z formulára Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu, kde klient vyhlásil, že má skúsenosti a znalosti s poistením úveru. Poistné do výpočtu celkových nákladov (a teda ani RPMN) v takom prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN - podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere): „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“. Výpočet žalobkyne je preto zjavne nesprávny, keďže pri výpočte nezohľadnila všetky náklady súvisiace s úverom. V prvom rade je potrebné do tohto výpočtu započítať aj poplatok za poistenie úveru vo výške 33,- eur a poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 eur. Zároveň je potrebné vychádzať z výšky splátky poníženej o sumu úhrady fakultatívneho poistenia. Žalovaná má v zmysle vyššie uvedeného za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky predpísané náležitosti, a preto ju nie je možné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Žalobkyňa v replike zo dňa 07.07.2020 uviedla, že trvá na žalobe a z jej strany je možné mimosúdne urovanie sporu. Opäť poukázala na to, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, a to výšku úveru (reálne poskytnutého), celkovú čiastku na zaplatenie (skutočnú výšku) a všetky predpoklady pre výpočet RPMN uvedenej v zmluve (matematický výpočet). Výška úveru musí byť v spotrebiteľskej zmluve konkretizovaná a ak žalobkyňa ako spotrebiteľka (slabšia strana) mohla čerpať poskytnutú sumu len vo výške 1.417,- eur, tak táto suma mala byť uvedená v zmluve ako výška úveru 1.417,- eur a nie 1.450,- eur. V ostatnom jej replika obsahovala totožný text so žalobou, a to

vrátane citácií z rozsudkov krajských súdov s tým, že ešte doplnila, že žiada súd, aby si vyžiadal od žalovanej všetky mesačné výdavky žalobkyne v čase podpisu zmluvy, čo sa týka skúmania bonity klienta s odbornou starostlivosťou.

Žalovaná v duplikate zo dňa 28.07.2020 uviedla, že tvrdenie žalobkyne o nesprávne uvedenej výške poskytnutého úveru, nepovažuje za správne. Žalobkyňa bola na ňou zadaný účet prevedená suma vo výške 1.450,- eur, čo preukazuje predložený prehľad transakcií. Z obsahu predmetnej zmluvy je zrejmé, že žalobkyňa si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré jej zo zmluvy vzniknú zvolila formu inkasa z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy (čl. I bod 2. na štvrtej strane zmluvy o úvere). Žalobkyňa mala možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako formou inkasa. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na čl. IV. ods. 2 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s., podľa ktorého „Dlžník je oprávnený splácať úver bankovým inkasom z bežného účtu dlžníka vedeného vo VÚB, a.s. alebo v inej banke, alebo iným bezhotovostným alebo hotovostným spôsobom v rovnakej mene ako je úver.“ Poplatky, ktoré bol žalobca podľa uzatvorenej Zmluvy o úvere povinný platiť sú prehľadne, zrozumiteľne a transparentne uvedené v samostatnom čl. I bod 7. zmluvy o úvere, jasne označenom ako „Poplatky platné podľa cenníka VUB, a.s. ku dňu uzavretia tejto zmluvy“. V súlade s uvedeným výberom žalobkyne realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ľarchu jej osobného účtu dňa 16.01.2012 v zmysle čl. I bod 7. zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. V tejto súvislosti žalovaná poukázala napríklad na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.03.2020, sp. zn. 6Co/79/2019, podľa ktorého: K tvrdeniu žalobcu, že zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru podľa ustanovenia § 2 písm. I) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou sa rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poukázal na to, že žalobca dňa 10.11.2016 požiadal žalovanú o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 5.000,- € a aj v tejto výške mu bol úver aj schválený a na základe uzatvorenej zmluvy o úvere bola žalobcovi na jeho účet poskytnutá dňa 10.11.2016 suma 5.000,- €. Súd sa teda uzavrel, že údaj o výške spotrebiteľského úveru je v zmluve uvedený presne tak, ako to požaduje zákonné ustanovenie § 2 písm. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na Všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s., kde na základe čl. IV. bod 2. je dlžník oprávnený poskytnutý úver splácať: a) inkasom zo svojho bežného účtu, alebo b) inkasom z účtu v inej banke, alebo c) iným bezhotovostným alebo hotovostným spôsobom v rovnakej mene ako je úver. Z obsahu predmetnej zmluvy je zrejmé, že žalobca si ako formu splácania úveru, vrátane všetkých peňažných záväzkov, ktoré mu zo zmluvy vzniknú zvolil formu inkasa z účtu uvedeného v záhlaví zmluvy (čl. I bod 2. na štvrtej strane zmluvy o úvere). V prípade splácania úveru inkasom z účtu banka realizuje inkaso na ľarchu osobného účtu dlžníka v deň splatnosti alebo v nasledujúci pracovný deň, ak deň splatnosti prípadne na nepracovný deň (čl. IV bod 2. VOP). V súlade s uvedeným výberom žalobcu realizovala žalovaná inkaso poplatku za poskytnutie úveru na ľarchu jeho osobného účtu dňa 10.11.2016 v zmysle čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, v ktorom splatnosť poplatku za poskytnutie úveru bola dohodnutá najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Poplatky, ktoré bol žalobca podľa uzatvorenej zmluvy povinný platiť sú prehľadne, zrozumiteľne a transparentne uvedené v samostatnom čl. I bod 7. Zmluvy o úvere, jasne označenom ako „Poplatky platné podľa cenníka VUB, a.s. ku dňu uzavretia tejto zmluvy“. Na základe týchto skutočností sa súd stotožnil s obranou žalovanej, že žalobca si tak pri uzatváraní zmluvy musel byť vedomý ich výšky ako aj jeho povinnosti predmetné poplatky v prípade uzatvorenia zmluvy o úvere zaplatiť. Žalobca následne svojim podpisom na príslušnej zmluve s takýmito podmienkami, za ktorých je žalovaná ochotná vstúpiť do zmluvného vzťahu, súhlasil.“ Žalovaná má za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je v zmluve o úvere bez pochybností prítomná, pričom je tento údaj uvedený správne. Poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere je v tomto prípade fakultatívne, t.j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia. Fakultatívnosť poistenia pritom pri zmluve o úvere vyplýva z časti zmluvy o úvere „Pristúpenie dlžníka k poisteniu schopnosti splácať F.“ kde je jednoznačne uvedené, že dlžník poistenie požaduje. Obdobne to vyplýva z formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde sa v časti 3 výslovne uvádza, že na získanie spotrebiteľskému úveru za ponúkaných podmienok sa nevyžaduje poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru alebo inej doplnkovej služby a z formulára Informácia finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu, kde klient vyhlásil, že má skúsenosti a znalosti s poistením úveru. Poistné do výpočtu celkových nákladov (a teda ani RPMN) v takom prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov

a teda ani do RPMN - podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere): „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“. Výpočet žalobkyne je preto zjavne nesprávny, keďže pri výpočte nezohľadnila všetky náklady súvisiace s úverom. V prvom rade je potrebné do tohto výpočtu započítať aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 33,- eur a poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 eur splácaný mesačne. Zároveň je potrebné vychádzať z výšky splátky poníženej o sumu úhrady fakultatívneho poistenia. Pri zohľadnení týchto údajov dostaneme celkovú čiastku, ktorú je dlžník povinný zaplatiť práve vo výške 3.023,72 eur uvedenú v zmluve o úvere. Pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej ako „RPMN“), tie sú uvedené v zmluve o úvere v čl. I ods. 3 „Ročná percentuálna miera nákladov“, ktorý obsahuje aj údaje vstupujúce do výpočtu. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o tom, že zmluva o úvere musí obsahovať aj matematický vzorec použitý na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, žalovaná poukazuje na znenie zákona o spotrebiteľských úveroch, kde sa táto požiadavka nikde nenachádza. Zákon hovorí výlučne o tom, že zmluva musí obsahovať všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, čo podľa názoru žalovanej bez pochybností obsahuje. Tým zarážajúcejšie je potom tvrdenie žalobkyne, že neuvedenie vzorca na výpočet RPMN by mal mať za následok zákonnú sankciu tzv. bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; taká sankcia by totiž bola evidentne neprimeraná, navyše rozporná s judikatúrou SD EÚ, ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií. Ako uzavrel Súdny dvor EÚ v Rozsudku SD EÚ (4. výrok) „článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“; ako je uvedené vyššie, tento centový rozdiel nemohol a nemôže sťažiť spotrebiteľovi (a už vôbec nie znemožniť spotrebiteľovi), aby vedel zistiť výšku svojej splátky a rozsah svojho záväzku, pričom tie predmetné cca 4 desatiny centu na každej splátke (celkovo 0,42 eur, ktoré ich spoločnosť od žalobcu ani nepožaduje) nemenia ani len výšku zmluvne určenej RPMN (12,22%). V odôvodnení Rozsudku SD EÚ súdny dvor uvádza - bod 63: „Súdny dvor už rozhodol, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušenia, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality (N.).“; - bod 69: „Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 68 tohto rozsudku je potrebné konštatovať, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky.“; - bod 72: „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, ako je najmä názov a sídlo príslušného orgánu dohľadu uvedené v článku 10 ods. 2 písm. v) tejto smernice.“

Žalovaná svoju dupliku ešte doplnila podaním, doručeným Okresnému súdu Martin dňa 29.09.2020. V tomto podaní uviedla, že k téme fakultatívnosti poistenia poukazuje na nasledovné rozhodnutia: Krajský súd v Nitre v rozhodnutí zo dňa 28.11.2018, sp. zn. 6Co/121/2018, kde sa venoval obdobnej zmluve o úvere ako je predmetom tohto konania, súd uviedol vo veci fakultatívnosti poistenia úveru nasledovné: „Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v bode 14. rozsudku poukazujúc na nesprávne vyčíslenú hodnotu RPMN v zmluve, a to v neprospech spotrebiteľa a ako na vecne správne poukazuje a ďalej dodáva, že ak žalobca namieta, že do výpočtu RPMN mali byť zahrnuté aj náklady poistného, s touto jeho námietkou sa odvolací súd nestotožňuje. Poistenie schopnosti splácať úver mu bolo ponúkané pri uzatvorení zmluvy o úvere ako možnosť, nie je teda povinné a zmluvu mohol za rovnakých podmienok uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takéto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN. O tom, že poistenie bolo ponúknuté fakultatívne svedčí i listinný dôkaz na č. I. 118 spisu, kde jednoznačne žalobca prehlásil, že bol úplne a podrobne informovaný o podmienkach a charaktere poistenia a o prípadných rizikách z neho vyplývajúcich. Preto nemožno

konštatovať, že by toto poistné mu bolo vnútené a bez takéhoto poistenia by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo, a preto sú tieto jeho námietky irelevantné.“ Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 24.03.2020, sp. zn. 6Co/79/2019, kde bola predmetom konania taktiež obdobná zmluva o úvere, uviedol nasledovné: „Nedôvodné sú námietky odvolateľa týkajúce sa nesprávnosti údajov o RPMN v zmluve, kde sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou, kedy je možné zahrnúť splátku poistného do vstupných údajov pri výpočte RPMN. V danom prípade správne zohľadnil, že žalobcovi ako klientovi bola ponúknutá možnosť takéhoto poistenia, avšak toto poistenie nebolo povinné. Preto splátky poistného nebolo možné zahrnúť do výpočtu RPMN a výpočet realizovaný žalovanou, ako aj súdom prvej inštancie bol správny. Teda v zmluve uvedený údaj o výške RPMN je správny (nie je uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa).“ Ak by aj tunajší súd nakoniec dospel k záveru, že skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu z dôvodu toho, že poskytnutý úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov (na čo však podľa názoru našej spoločnosti nie je vzhľadom na vyššie uvedené daný žiaden dôvod), vznášame týmto (za súčasného stavu síce len predbežne, t.j. in eventum) námietku premlčania vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatnenému jeho žalobou. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil - ak žalobkyňa tvrdí, že považovala a považuje úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov, je zrejmé, že doba 2 roky na uplatnenie práva na súde mu plynula a plynie od každej ďalšej splátky po dátume úhrady čerpanej istiny úveru; podľa výpisu z úverového účtu, ktorý ku žalobe žalobkyňa priložila ona sama, za obdobie 2 rokov po dátume 22.05.2018 (žalobu podal žalobca na súd 22.05.2020) uhradil žalobca celkovo 568,62 eur, zvyšok jeho údajného nároku je konzumovaný námietkou premlčania in eventum.

Pred doplnením dupliky, citovanej v predchádzajúcom odseku, bol daný spor postúpený na prejednanie a rozhodnutie z Okresného súdu Martin na Okresný súd Dolný Kubín, ktorému bola vec prikázaná uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9NcC/7/2020-95 zo dňa 08.09.2020 potom, čo všetci sudcovia Okresného súdu Martin boli z prejednávania a rozhodnutia predmetnej veci vylúčení.

Tunajší súd, vzhľadom na stav konania, ktorý tu bol v čase po postúpení, t.j. po postupe podľa § 167 ods. 1 až 4 CSP, vo veci nariadil termín pojednávania na deň 05.11.2020, na ktoré predvolal, prostredníctvom ich zástupcov, obe strany sporu s tým, že zástupcu žalobkyne súd vyzval, aby doplnil/ozrejmil/odstránil vzájomný rozpor vo vzťahu ku skutkovému tvrdeniu žalobkyne v žalobe, že žiada zaplatiť sumu 864,23 eur od 31.05.2017 až po podanú žalobu, pričom z jej ďalšieho tvrdenia vyplýva, že nad rámec poskytnutej sumy 1.417,- eur zaplatila celkovo sumu 835,74 eur.

Dňa 23.10.2020 bola od zástupcu žalobkyne súdu doručená elektronická správa bez podpisu a pečate, v ktorej bolo uvedené, že žalobkyňa upravuje výšku bezdôvodného obohatenia: žalobkyňa zaplatila sumu 2.252,74 eur a reálne jej bola poskytnutá suma 1.1417,- eur, takže rozdiel predstavuje 835,74 eur, ktorý žalobkyňa požaduje od žalovanej (nie teda sumu 864,23 eur). V časti 28,49 eur berie žalobkyňa žalobu späť.

Pojednávania určené na deň 05.11.2020 sa neuskutočnilo z dôvodu, že súd vyhovel žiadosti žalobkyne o odročenie pojednávania. Súdom obe strany sporu, prostredníctvom ich zástupcov, predvolal na pojednávania, ktorého termín určil na 08.12.2020.

Pred pojednávaním bolo súdu doručené vyjadrenie žalovanej zo dňa 01.12.2020, v ktorom k veci samej uviedla, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity žalobkyne) bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra, z ktorého vyplýva že v čase poskytnutia úveru mal žalobkyňa dva splatené úverové produkty (nie je tak pravdivé tvrdenie, že veriteľ porušil uvedené predzmluvné povinnosti). Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobkyne splácať úver bol jednoznačný záver o jej platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Správnosť posúdenia bonity žalobkyne vykonaného žalovanou neodškriepiteľne potvrdzuje aj tá skutočnosť, že splátky úveru žalobkyňa riadne splácala. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11.03.2020, sp. zn. 8Co/233/2019, v ktorom sa uvádza, že “ k tvrdeniu žalobkyne, že žalovaný mal hrubo porušiť povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, z dôvodu, že žalobkyňa mala v čase podpisu zmluvy čistý príjem pod hranicou životného minima, odvolací súd poznamenáva,

že poskytnutie úveru žalobkyni ani za týchto jej majetkových pomerov nezakladá hrubé porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou, pretože to bola v prvom rade samotná žalobkyňa, ktorá mala uvážiť, či je v jej možnostiach z príjmu úver splácať po 30,- eur mesačne, keďže ide o osobu s vysokoškolským vzdelaním pôsobiacu v oblasti finančných služieb ako finančný sprostredkovateľ. Na posúdenie svojich finančných možností žalobkyňa nepotrebovala právnické, ani ekonomické vzdelanie. Hrubé porušenie povinnosti žalovaným vylučuje aj skutočnosť, že žalobkyňa úver pravidelne splácala a predčasne ho splatila....”

Ešte pred pojednávaním žalobkyňa na vyjadrenie žalovanej, uvedené v predchádzajúcom odseku, reagovala podaním, doručeným súdu dňa 04.11.2020, v ktorom poukázala na dôsledky porušenia povinností uvedených v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. , a to, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 21Co/148/2017 zo dňa 27.3.2018, z ktorého jasne vyplýva, že: 21. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať. 22. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti. 23. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, Q., posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, Q., body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 H.). 24. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie újnné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 Z. z. a ďalšie. Bolo na žalobcov, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca bol súdom vyzvaný na predloženie dôkazov, žiadne dôkazy však súdu vo vzťahu k otázke skúmania bonity žalovaného nepredložil. Až v odvolacom konaní žalobca uviedol, že vykonal dopyt na Sociálnu poisťovňu za účelom zistenia príjmu žalovaného. Dôkaz

o tejto skutočnosti nepredložil. Aj za stavu, že žalobca by skúmal príjem žalovaného pred vstupom do zmluvného vzťahu, uvedené nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, napr. zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky žalovaného a pod., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. 25. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí č. k. 6Co/171/2016 (na ktoré napokon poukázal aj samotný súd prvej inštancie) v zmysle ktorých, cit.: „dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

Na pojednávaní strany sporu zotrvali na svojich doterajších stanoviskách s tým, že žalujúca strana ohľadne uvedenia údajov o výške úveru poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/19/2020 zo dňa 03.09.2020, v ktorom sa poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21.04.2016 č. C-377/14 vo veci E. a ohľadne uvedenia údajov o celkovej čiastke úveru poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/4/2020 zo dňa 26.02.2020.

Na pojednávaní žalobkyňa zobrala svoju žalobu v časti o zaplatenie sumy 28,49 eur, tak ako už uviedla v správe doručenej súdu dňa 23.10.2020, späť. Žalovaná s týmto späťvzatím vyslovila súhlas a súd tak, postupujúc podľa § 145 ods. 2 CSP, rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 28,49 eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené späťvzatie predmetom konania zostal nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 835,74 eur, ako aj určenie, že úver poskytnutý žalobkyňou žalovanou podľa zmluvy uvedenej v žalobe je bezúročný a bez poplatkov.

Vo veci nebolo medzi stranami sporné, že dňa 14.01.2012 uzavreli zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru "F." reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, a to s poukazom na § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a na zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako "ZoSÚ").

S účinnosťou od 01.05.2018 bolo do ust. § 11 ods. 4 ZoSÚ zakotvené právo spotrebiteľa pred súdom sa domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, pričom toto ustanovenie obsahuje odkaz pod 18ba) na § 137 ods. c) a d) CSP.

Predmetné ustanovenie CSP ustanovuje, že žalobou sa možno domáhať určenia, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Súčasne, ak to vyplýva z osobitného predpisu sa možno domáhať určenia právnej skutočnosti.

Vzhľadom na to, že v danom prípade ZoSÚ ako osobitný predpis ustanovuje možnosť podania žaloby o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, súd v prípade takto podanej žaloby, po 01.05.2018, neskúma, či má žalobca na takomto určení naliehavý právny záujem.

V danom spore tak súd priamo pristúpil k posúdeniu otázky, či úver, ktorého sa týka predmet konania, je bezúročný a bez poplatkov. Túto otázku súd posúdil na základe dokazovania, ktoré vykonal na pojednávaní a ktoré spočívalo výlučne v dokazovaní listinami, ktoré predložili obe strany sporu, pričom iné dôkazy navrhnuté neboli.

Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru upravuje toho času len jediný právny predpis, a to ZoSÚ. V čase uzavierania predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý čas je rozhodný pred danú vec (14.01.2012), ZoSÚ zakotvoval, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ak: a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 ZoSÚ). Pokiaľ ide o porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, súčasne znenie ZoSÚ toto porušenie, ak je hrubé, sankcionuje aj bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. V rozhodnom čase, t.j. v znení účinnom ku dňu 14.01.2012 však ZoSÚ takúto sankciu za porušenie tejto povinnosti neupravoval, keď ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ zakotvovalo, že, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

V nadväznosti na uvedené tak v spore posúdenie otázky, či žalovaná pri poskytovaní spotrebiteľského úveru žalobkyni konala s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ alebo nie, nebolo rozhodujúce, pretože aj keby tomu tak nebolo, nemalo by to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Pritom otázka jednorazového splatenia úveru bola vo veci bezpredmetná, pretože k zosplateniu úveru žalovaná nepristúpila.

Súd sa preto zaoberal len tým, či predmetná zmluva obsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, resp. či v zmluve nebola nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky.

Podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom k 14.01.2012, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

Výška úveru bola v zmluve uvedená sumou 1.450,- eur s tým, že ako účet na čerpanie úveru bol uvedený účet XXXXXXXXXXXXXXX/XXXX. V odseku 7 čl. I zmluvy bolo uvedené, že poplatky platné ku dňu uzavretia zmluvy sú poplatok za poskytnutie úveru 33,- eur, splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru a tiež poplatok za vedenie úverového účtu 2,50 eur mesačne, splatný spolu s mesačnou anuitnou splátkou, atď. Tieto dva poplatky s uvedením druhu a ich výšky boli uvedené aj v odseku 3 čl. I zmluvy v rámci údajov, na základe ktorých je vypočítaná RPMN.

Z výpisu z účtu na čl. 9 spisu vyplýva, že úver vo výške 1.450,- bol dňa 16.01.2012 poskytnutý na osobný účet žalobkyne uvedený v záhlaví danej zmluvy, zároveň však bola v prospech účtu uvedeného na čerpanie XXXXXXXXXXX/XXXX pripísaná suma 33,- eur. Už v deň čerpania úveru tak žalobkyňa nedisponovala celou výškou úveru uvedeného v zmluve, ale rozdielom medzi sumou 1.450,- eur a sumou 33,- eur, t.j. sumou 1.417,- eur.

ZoSÚ predstavuje úplnú transpozíciu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, preto pri aplikácii tohto zákona je nutné vychádzať z výkladu obsahu tejto smernice, ktorý je prezentovaný v rozhodnutiach súdneho orgánu EÚ. Súdny dvor (tretia komora) v rozsudku z 21.04.2016 v konaní E. vydal rozsudok, v ktorom o. i. uzavrel, že "čl. 3 písm. I a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené."

V danom prípade žalobkyňa nikdy nemala k dispozícii fyzicky sumu 1.450,- eur, ale len sumu 1.417,- eur. Z tohto dôvodu takáto suma mala byť uvedená ako výška úveru. Postup, ktorý uplatnila žalovaná, a to, že do výšky úveru započítala aj položku z celkových nákladov na úver, a to poplatok za poskytnutie úveru, nebol správny, pretože tento poplatok je súčasťou nákladov úveru a nemôže tak byť súčasťou istiny úveru.

Nič na tom nemení ani skutočnosť, že strany sporu si v predmetnej zmluve dohodli, že žalobkyňa bude platiť splátky úveru a ostatné peňažné záväzky vzniknuté zo zmluvy bankovým inkasom z osobného účtu uvedeného v záhlaví zmluvy a žalovaná tak bola oprávnená zinkasovať poplatok za poskytnutie úveru. Rozhodujúce totiž je, že náklad spojený s úverom nemôže byť súčasťou istiny poskytnutého úveru a ak žalovaná nemala nikdy k dispozícii sumu 1.450,- eur, výška úveru nemôže predstavovať sumu 1.450,- eur.

Uvedený postup žalovanej môže predstavovať nekalú obchodnú prax a minimálne možno uzavrieť, že v danom prípade úver nebol poskytnutý transparentným spôsobom. Každopádne však ide o chybnú uvedenú náležitosť vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia danej zmluvy, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom k 14.01.2012, pretože chybná uvedená náležitosť je de facto absenciou danej náležitosti.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že aj niektoré ďalšie z náležitostí uvedených v ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ nie sú v zmluve vyjadrené transparentne. V tzv. základných podmienkach zmluvy je uvedený druh úveru (bezúčelový), jeho výška a mena (1.450,- eur), druh a výška úrokovej sadzby, platnej ku dňu schválenia úveru (13,9% p.a.), čerpanie úveru (jednorázovo dňa 16.01.2012), celkový počet splátok (120), dátum prvej a poslednej splátky /termín konečnej splatnosti úveru/ (16.02.2012, 16.01.2022), doba trvania úverovej zmluvy (do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy), mesačná anuitná splátka vrátane poistného (24,58 eur), z toho mesačná splátka poistného (2,15 eur) a účet pre čerpanie úveru (XXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX).

Ďalšia náležitosť potrebná k tomu, aby išlo o úver s úrokmi a poplatkami, a to celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť medzi týmito tzv. základnými podmienkami uvedená nie je. Je uvedená len v rámci údajov, z ktorých bola vypočítaná RPMN úveru (18,78%) a čiastkou 3.023,72 eur. V rámci týchto údajov je uvedená aj skutočnosť, že sa do výpočtu danej RPMN radí aj mesačný poplatok za vedenie úverového účtu 2,50 eur a poplatok za poskytnutie úveru 33,- eur.

Súd považuje za transparentné uvedenie takýchto údajov už pri opise tzv. základných podmienok úveru, t.j. na mieste, kde je uvedená výška a splatnosť úveru, či výška splátok, t.j. tu by mala byť uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a tiež by mali byť uvedené všetky nesankčné náklady spojené s úverom. Súd nevidí racionálny dôvod na to, aby bolo transparentne uvedené, že spotrebiteľ bude platiť poplatok za poskytnutie úveru, ale pokiaľ ide o poplatok za vedenie úverového účtu, ktorý je vyšší ako poplatok za poistenie už takto transparentne uvedený nie je. Nehovoriac tiež o tom, že pri tzv. základných podmienkach nie je uvedené, že spotrebiteľ bude platiť i poplatok za poistenie 33,- eur. Pritom najmä poplatok za vedenie úverového účtu predstavoval pri uzavretí zmluvy predpokladaný náklad až 300,- eur (120 mesiacov x 2,50 eur).

Súčasne súd poukazuje na to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (ktorá sa podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ vypočítava na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere) v zmluve nie je uvedená správne, keď je uvedená sumou 3.023,70 eur s tým, že správne by mala byť vo výške 3.024,60 eur (120 splátok á 22,43 eur /splátka bez poistenia/, t.j. 2.691,60 eur + poplatok za vedenie úverového účtu 300,- eur + poplatok za poskytnutie úveru 33,- eur).

Súd sa v tomto smere zhoduje s právnou argumentáciou žalovanej, že následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by bol neprimeraný a rozporný s judikatúrou SD EÚ (rozsudok z 27. marca 2014, Q.), ktorá preferuje proporcionalitu a primeranosť sankcií, nakoľko zistený rozdiel v celkových nákladoch vo výške 0,90 eur nie je spôsobilý vážne ovplyvniť schopnosť žalobkyne posúdiť rozsah svojho záväzku.

Rozhodujúce ale je, že výške celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (3.024,60 eur) vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy zodpovedá RPMN vo výške 22,95%, čo znamená,

že celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedenej v zmluve sumou 3.023,70 eur musí zodpovedať RPMN len o málo nižšia než je 22,95%, pričom zmluve je RPMN úveru vo výške 18,78%.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že výška RPMN uvedená v zmluve je uvedená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne, pretože je v skutočnosti nepochybne vyššia než 22%, t.j. značne vyššia než je uvedená v zmluve.

Vzhľadom na tento záver súd konštatuje, že daný úver je bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom k 14.01.2012. Aj s ohľadom na záver uvedený v odseku 30 tohto odôvodnenia tak súd žalobe žalobkyne pokiaľ sa ňou domáhala určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov vyhovel a ďalej sa zaoberal nárokom žalobkyne na zaplatenie sumy 835,74 eur.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že zmluva neobsahuje matematický výpočet RPMN, súd sa zhoduje s právnou argumentáciou žalovanej, že takýto výpočet nepatrí medzi náležitosti zmluvy, ktorých absencia by mohla mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pretože podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase jej uzatvorenia s tým, že sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. To znamená, že matematický výpočet zmluva obsahovať nemusí.

Bez ohľadu na to, súd zistil minimálne dva dôvody spôsobujúce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to nesprávne uvedenú celkovú výšku úveru a nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne uvedenú výšku RPMN.

Nakoľko v danom prípade žalobkyňa ku dňu podania žaloby zaplatila podľa jej tvrdenia sumu celkovo 2.252,74 eur a z listinného dokladu predloženého žalovaným vyplývajú úhrady do 28.05.2020 v celkovej výške 2.448,94 eur, je zrejme, že žalobkyňa už splatila dohodnutú istinu úveru. Ďalšie platby nad rámec sumy 1.450,- eur tak predstavujú bezdôvodné obohatenie z titulu plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu podľa § 451 Občianskeho zákonníka, a to preto, že ide takmer výlučne o poplatky (za poskytnutie úveru, za vedenie účtu a za upomienky - č.l. 42 - 45 spisu) a o úroky z úveru.

Ako už bolo uvedené, žalobkyňa po späťvzatí od žalovanej žiada zaplatiť sumu 835,74 eur, ktorá má predstavovať zaplatené splátky 3 roky spätne od podanej žaloby.

Žaloba bola na súde podaná dňa 20.05.2020. Nakoľko žalovaný vzniesol voči uplatnenému nároku námietku premlčania, súd sa zaoberal tým, či je žalovaná suma úplne, prípadne sčasti premlčaná, pričom aplikoval ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bolo/je možné žalobkyni priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spojeného s tými platbami, ktoré boli uskutočnené najneskôr dva roky pred podaním žaloby, t.j. od 20.02.2018. Ohľadne záveru o použití dvojročnej premlčacej lehoty podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka na daný prípad, súd vychádzal z právneho názoru Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsP/14/2020 zo dňa 13.08.2020, v ktorom uvedený súd tiež konštatoval, že „ak okresný súd za bezdôvodné obohatenie považoval len tú časť splátok žalobkyne, ktorá pripadala na úrok z úveru, tak nepostupoval dôsledne, keď bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je potrebné vnímať v celom kontexte úverového vzťahu, t.j. všetko, čo bolo zaplatené od okamihu, kedy súhrn dovtedajších platieb/splátok dosiahol istinu, predstavuje plnenia bez právneho dôvodu. Inými slovami, nebolo potrebné zisťovať pri týchto „neskorších splátkach“ prostredníctvom rozčlenenia splátky na splátku istiny a splátku úveru zisťovať, ktorá časť z týchto platieb pripadal na istinu a ktorá na úroky, keďže v celom rozsahu sa jedná o platby, na ktoré už nemal veriteľ nárok.“

Z výpisov z účtu, ktoré žalobkyne pripojila k žalobe, a to konkrétne z tých, ktoré sú na č.l. 26- 31 spisu, súd zistil, že po 20.05.2018 žalobkyňa žalovanej zaplatila na základe inkasa splátok úveru sumu spolu vo výške 585,12 eur (1,50 + 23,99 +24,02 + 23,99 + 1,50 + 23,99+24,02+1,5+23,99+1,5+24,01+24,02+1,5+23,99+1,5+24,02+24,03+23,99+23,99+23,99+23,99+1,50+23,99+1,50 eur+16,50 eur).

Vzhľadom na uvedené, súd žalobkyni priznal žalovaný nárok len v časti, v ktorej nebol premlčaný a predstavuje 585,12 eur. Vo zvyšku žalobu, z dôvodu premlčania, ktoré namietala žalovaná, zamietol.

46. Vzhľadom na takýto výsledok sporu, súd konštatuje, že v spore bola úspešnejšia žalobkyňa. Rozsah jej úspechu súd určil v rozsahu jej čistého úspechu ohľadom žalovanej peňažnej pohľadávky, pôvodne v sume 864,23 eur, keďže otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by súd v spore riešil tak či tak, pretože pre rozhodovanie o žalovanom peňažnom plnení išlo o predbežnú otázku. Žalobkyňa bola úspešná, pokiaľ ide o priznanie sumy 585,12 eur. Vo zvyšnej časti bola neúspešná, resp. pokiaľ ide o sumu 28,49 eur, ohľadne ktorej bolo konanie zastavené, stalo sa tak pre bez zavinenia žalovanej. V časti rozdielu medzi sumou 864,23 eur a 585,12 eur tak bola úspešná žalovaná. V percentuálnom vyjadrení tak úspech žalobkyne predstavuje 67,7% a úspech žalovanej 32,3% a tzv. čistý úspech žalobkyne je potom 35,4%. V takomto rozsahu súd žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania, keď pri tomto rozhodovaní aplikoval ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP.

47. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne tunajší súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien.